

REFLEXIÓ D'UN METGE EN VAGA

L'aturada és l'única via possible per donar a conèixer la greu situació de la sanitat pública
ALBERTO BIANCHI

Els dies 14, 15, 21 i 22 de novembre es va declarar en vaga el sector dels hospitals concertats de la sanitat pública catalana, més coneguda com a XHUP (Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública), en què s'atèn el 70% dels ciutadans de Catalunya.

Sóc un metge de 52 anys, crec que dels que abans se'n deien autènticament vocacionals, amb més de 25 anys d'exercici, i treballa com a cirurgià general i digestiu des de fa més de 21 anys en un dels hospitals comarcals més importants de la XHUP, el de Mataró. Sento una profunda tristesa per haver-me hagut de declarar en vaga i participar en protestes en què no hauria participat ni en els meus anys de més fervor juvenil.

I ho he hagut de fer, juntament amb milers de companys, per intentar cridar l'atenció de l'opinió pública i dels responsables polítics de la sanitat pública a Catalunya sobre el greu problema que des de fa anys afecta tots els treballadors del sector.

Sento a la vegada una profunda indignació motivada per la desinformació sobre la nostra problemàtica en els mitjans de comunicació. Puc confessar que la meua indignació gairebé ha arribat en alguns moments a fer-me venir les llàgrimes als ulls, com la nit del dia 15, en què va rebre més cobertura informativa a TV-3 i a El 33 el partit de futbol Irlanda-Iran que la manifestació que uns 3.000 treballadors de la XHUP vam portar a terme davant de Sanitat en unes males condicions meteorològiques.

Els usuaris no han de tenir cap mena de por, perquè els puc assegurar que per greus que siguin els nostres problemes, la qualitat de l'assistència serà la millor possible, encara que ja estem farts que això sigui sempre així gràcies als nostres esforços i sacrificis i no perquè es dediquin a la sanitat els recursos adequats.

És evident que en els mitjans de comunicació la vaga s'ha atribuït a un pur problema salarial, els treballadors sanitaris volen cobrar més diners, i a continuació s'informava en grans titulars que s'apujaran els impostos de la gasolina per pagar la sanitat. D'aquí es pot desprendre que nosaltres som els responsables d'aquest augment, fet que em sembla realment maquiavèlic.

No neguem que pensem que estem molt mal pagats, donada l'enorme importància i responsabilitat de la nostra feina i les enormes i cada vegada més grans exigències a què ens veiem sotmesos. Però les reivindicacions econòmiques, d'altra banda molt modestes, no constitueixen en absolut el punt més important de les nostres reclamacions.

¿Sap l'opinió pública que els responsables de la nostra sanitat estan incomplint disposicions del Parlament, com la llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que obliga a l'equiparació entre els treballadors dels hospitals concertats i els de l'ICS? ¿Sap que aquests mateixos responsables estan incomplint des de fa anys la directiva europea 104/93/CE, les disposicions d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Comunitats Europees de l'octubre del 2000 i una altra de posterior del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en què queda meridianament clar que pel que fa a les tan utilitzades i inhumanes guàrdies mèdiques, s'estan violant els nostres drets?

¿Sap la gent la lluita que portem a terme en els nostres centres perquè a pesar dels criteris productius introduïts pels gerents, la nostra feina no pateixi cap minva en la qualitat? ¿Sap que estem realment farts d'unes patronals i d'uns gestors que tenen com a única finalitat administrar els escassos recursos que se'ls concedeixen, incapaços d'enfrontar-se als de dalt per obtenir els recursos necessaris per a una atenció digna?

En fi, els problemes són molt greus, i el malestar entre tots els professionals és preocupant. Però ningú ens vol escoltar, i des de fa més de 10 mesos ens estan marejant sense oferir-nos cap solució a la taula del nostre conveni.

Jo torno a manifestar la meua tristesa perquè ningú fa cas de les nostres reclamacions i al final m'he hagut de declarar en vaga. Si això no serveix perquè tothom en conegui de veritat les causes, no sé què passarà, perquè els puc assegurar que el que demanem ens sembla tan just i irrenunciable que estem disposats a arribar fins al final. Amb la força de la raó, si se'ns permet defensar-nos d'aquesta manera, fins a aconseguir que es faci justícia.